

## TANULMÁNYI VERSENY

olvasás 3. évfolyam

2018-2019.

### Amália és az esők

Két nap múlva Amália megunta a szomorúságot, és kikukucskált fűtakarója alól. Hétágra süttött odakünn a Nap.

Amália fölkel, aztán tenni-venni kezdett a kunyhója körül. Négy-öt napig akadt tennivalója bőven, de a hatodik napon úgy érezte, hogy valami hiányzik neki. Hosszasan töprengett, mire rájött.

– Milyen régen nem esett errefelé az eső!- szólt oda macskájának.

Körbejárta az erdőt. Láta, hogy mindenütt vannak esőnyomok, csak éppen az ő háza körül nem. Hirtelen eszébe jutott valami. Azonnal hazaszaladt. Az esőgyűjtő hordókban különös színű vizet talált: kék, zöld, rózsaszín és lila furcsa keverékét. Belemártotta kezét a hordóba, és nézte, hogyan színeződik be lassan a mutatóujja. Visszagondolt arra a reggelre, amikor nem akart az esővel játszani.

Hosszan vizsgálta a kezét, aztán felsóhajtott: - Ó, az eső azt hiszi, hogy én már nem is szeretem! Bizony jól gondolta! Elnézett a hegyek felé. Láta, hogy arrafelé megint esik. Odafutott, de mire odaért, az eső megint elállt.

– Be kell bizonyítanom neki, hogy szeretem! –mondta a macskájának.

De hogyan? Virágot, madarat nem lehet az esőnek ajándékba vinni. Fölkiabálni sem lehet neki azt, hogy „Eső, szeretlek!”.

–Úgy fogok tenni, mintha virág lennék – találta ki végül. - Megvárom, míg újra észrevesz.